

MARIANNE EN THEO HOOGSTRAATEN

IN EEN AFGELEGEN KLOOSTER
WORDEN TWEE KINDEREN
GEBOREN. EEN VAN DE MOEDERS
STERFT BIJ DE BEVALLING
EN DAT HEEFT SCHOKKENDE
GEVOLGEN.

WAT
NIEMAND
WETEN
MOCHT

DE CRIME COMPAGNIE

Proloog

Londen, rivier de Theems, 1013

‘Kom maar hier zitten, Dagna.’ Haar vader wees op een bank net achter het midden. ‘Wanneer we straks op open zee zijn en het schip gaat rollen, voel je dat hier het minst.’

Dagna wierp een snelle blik op Hilde, die met haar moeder een plekje voorin moest zoeken. Het had z'n voordelen als je vader graaf van Wessex was en het commando voerde. Zonder de roeiers aan weerszijden een blik waardig te keuren liet ze zich op de bank zakken. Meteen kwam lady Ann, haar moeder, naast haar zitten.

‘Waarom liggen er geen kussens op deze bank?’ vroeg Dagna.

‘Omdat ze nat worden als er straks water over het schip slaat.’

‘Lekker dan.’ Vergiste ze zich of zat de roeier naast haar haar uit te lachen?

‘Moet koningin Emma dan ook op zo'n houten bank zitten?’ vroeg ze. Ze tuurde naar het koninklijke schip dat verderop langs de kade lag, maar kon er niet veel van zien.

‘Dat schip is groter en comfortabeler dan het onze,’ antwoordde lady Ann.

‘Waarom mag ik daar dan niet op meevaren?’ vroeg Dagna. ‘Dan kan ik vast wennen aan Eduard.’ Er lag zoveel misprijzen in haar stem dat haar moeder geschokt opkeek.

‘Pas op je woorden, Dagna,’ zei ze scherp. ‘Als Eduard koning Ethelred opvolgt, word jij koningin. Dan heb je niets meer te klagen.’

‘Als, ja...’ Geërgerd haalde Dagna haar schouders op. ‘Volgens mij weten ze niet hoe snel ze uit Londen moeten wegkomen, omdat een of andere barbaarse koning uit het noorden ons land met zijn legers onder de voet loopt. Die wordt koning, en niet Eduard.’

Lady Ann zuchtte. ‘Daar hebben we het al over gehad, en je hebt je vader te gehoorzamen. Trouwens, zo barbaars is die koning Sven Gaffelbaard niet.’

‘O nee? Nou ja, jij kunt het weten, want je hebt aan zijn hof gewoond.’

Haar moeder begon zich op te winden, zag Dagna. Zou ze er een schepje bovenop doen en achteloos zeggen dat daarover aan het hof pikante verhalen werden rondverteld? Lady Ann werd geroemd om haar schoonheid, en zij begon steeds meer op haar moeder te lijken, had hetzelfde lange, goudblonde haar, de lichtblauwe ogen en het regelmatige gezicht met onmiskienbaar edele trekken. Niemand hoefde haar de intenties uit te leggen van de blikken die mannen aan het hof haar toewierpen, knappe, machtige mannen soms, veel aantrekkelijker dan dat koningszoontje van nog maar negen jaar.

Ook over koning Ethelred werden aan het hof verhalen gefluisterd. Hij had als baby in het doopvont gepoept. Volgens voor spellers betekende zoiets dat hij de monarchie te gronde zou richten. Nou, alles wees erop dat ze gelijk gingen krijgen.

De laatste kisten met de bezittingen van de hofdames en manden met proviand werden aan boord gehesen. Dagna glimlachte naar lady Blythe, die vlak voor haar kwam zitten. Lady Ann gebaarde naar Audrey, haar persoonlijke bediende, dat ze op de lege plek voor haar moest plaatsnemen. Dat zou lady Blythe haar niet in dank afnemen. Een lady zat niet naast een bediende. Maar lady Ann was wel de vrouw van de graaf van Wessex, en dus sprak je haar niet tegen.

Het voorste schip, met de koninklijke familie, stak van wal. Toen het vaartuig midden op de Theems dreef kon Dagna de

koning en de koningin zien zitten onder een tentzeil, en ongetwijfeld op comfortabele kussens. Alleen al het idee dat ze een paar dagen op dit harde bankje moest zitten, bezorgde haar pijn in haar achterste. Zo lang ging de reis naar Normandië duren, mits de wind niet tegenzat. En dat allemaal omdat koning Ethelred bij zijn zwager Richard, de hertog van Normandië, veilig hoopte te zijn voor de Deense koning Sven Gaffelbaard en zijn Vikingleger.

Haar vader schreeuwde een bevel en ook hun schip dreef weg van de kade. Even later voeren de vijf schepen achter elkaar op de Theems in de richting van de zee. Op elk schip tuurde een uitkijk ongerust naar de linkeroever. Zouden de legers van de Vikingen al zo dichtbij zijn dat ze de schepen konden tegenhouden? De angst voor hen zat er goed in, want koning Ethelred had jarenlang veel geld betaald om plundering af te kopen. En nu waren ze toch gekomen. Dagna huiverde en sloeg haar armen voor haar borst. Ze ving openeens meer wind en in het voorjaar was die altijd koud.

‘Kijk eens.’ Haar vader kwam met twee met bont gevoerde jassen naar haar en haar moeder toe. ‘Straks wordt het nog kouder. Ik zou ze maar vast aantrekken.’

Dagna zag dat de vrouwen voorin dicht bij elkaar gingen zitten. Hildes moeder had ook een jas bij zich, die ze om haarzelf en Hilde heen sloeg. Lady Blythe had duidelijk niet op de kou gerekend, want ze zat, net als Audrey, te kleumen. Dat gunde ze haar niet, ze was altijd aardig voor haar. Dagna keerde zich om naar haar vader en maakte een gebaar naar lady Blythe. Hij begreep het, want even later liet hij iemand een wollen deken brengen.

‘Dank je wel,’ zei lady Blythe, die haar vragende gebaar had gezien.

Ze waren heel vroeg in de ochtend vertrokken, zodat ze maximaal van de stroom en de wind zouden profiteren, en ze voor het donker werd de Noordzee al overgestoken konden zijn. Daarna zouden ze in het zicht van de kust naar het zuiden varen. Haar vader had het allemaal verteld, maar Dagna kon zich er nauwe-

lijks een voorstelling van maken. Het enige wat haar interesseerde was dat de reis zo kort mogelijk duurde.

Voor het middaguur bereikten ze de riviermonding. Het koninklijke schip begon te rollen, zag ze, en dook regelmatig in de golven. De bemanning stopte met roeien en op alle schepen werden de zeilen gehesen. Even was Dagna onder de indruk van de grote, vierkante zeilen die opbolden in de wind en de schepen zoveel snelheid gaven, dat het zilte schuim eroverheen spatte. Maar vrijwel meteen begon haar maag te protesteren tegen de bewegingen van het schip, en al snel was ze zo draaierig en misselijk, dat het haar de grootste moeite kostte om haar ontbijt niet op de bodem van het schip uit te kotsen. De zeeman aan de riem naast haar, die haar eerder had uitgelachen, nam haar geamuseerd op. Ook haar moeder voelde zich onwel worden, zag ze. Lady Blythe leegde haar maag als eerste, bijna meteen gevolgd door Audrey. Toen kon ook Dagna zich niet meer inhouden. Ze hijgde van ellende en voelde zich opeens doodziek. Kleurde het gezicht van haar moeder werkelijk groen, of kon ze plotseling geen kleuren meer onderscheiden?

‘Daar heeft iedereen die voor het eerst op zee vaart last van.’ De vertrouwde stem van haar vader, die even troostend een hand op haar schouders legde. ‘Zodra je voet aan wal zet is het over.’

Haar vader kon het weten. De afgelopen jaren had koning Ethelred hem ontelbaar vaak over zee naar Denemarken gestuurd om met koning Sven Gaffelbaard te onderhandelen over de hoogte van de afkoopsommen.

Maar in plaats van minder werd het in de uren die volgden erger. De wind trok verder aan en de golven werden almaar hoger. Nog nooit had ze zich zo ziek gevoeld. Dagna vervloekte de laffe koning die op de vlucht sloeg in plaats van voor zijn land te vechten. De hofdames voor in het schip hadden het nog moeilijker, want de boeg dook soms met zo’n klap in een golfdal, dat ze van hun bankjes werden gelicht en tegen de bodem van het schip werden gesmeten. Bijna vergat Dagna haar eigen ellende

toen ze Hilde, haar enige vriendin hier, tegen de zijkant van het schip zag klappen, waarna ze bewegingsloos bleef liggen. Wat er verder met haar gebeurde kon ze niet zien, omdat de zeelui die Hilde te hulp schoten haar het zicht ontnamen.

Vergiste ze zich, of werden de zeelui om haar heen ook onrustig? Op een bevel van haar vader trokken ze het zeil een stuk naar beneden en rolden de onderkant op. Meteen maakte het schip minder vaart en werden de bewegingen minder heftig. Dagna probeerde te zien of andere schepen hetzelfde deden, maar ze kon die nergens meer ontdekken. Ze voeren eenzaam op een woeste zee, waar steeds grotere witte schuimkoppen op de golven verschenen. Toen ze een blik achterom durfde te werpen, zag ze dat er drie mannen nodig waren om de dikke stok waarmee werd gestuurd in bedwang te houden. Ook ontging het haar niet dat het gezicht van haar vader zorgelijk stond.

Plotseling gleed het schip met zo'n snelheid van een golf af, dat de stuurmannen het niet meer recht konden houden. Dagna gilde toen het dwars op de golven kwam te liggen en er een breker overheen sloeg. Hoe ze het voor elkaar kregen wist ze niet, maar het lukte de zeelui om het schip weer recht op de golven te krijgen. Daarbij scheurde het zeil, dat hevig heen en weer sloeg, met een angstaanjagend gesnerp doormidden. De roeiers hadden onmiddellijk hun plaatsen weer ingenomen na de geschreeuwde bevelen van haar vader en de schipper, waarna er geen brekers meer over het schip sloegen.

Dagna was zo bang, dat haar angst de zeeziekte naar de achtergrond drong. Het gezicht van lady Ann zag nog steeds groen en ze zat strak voor zich uit te kijken. Opnieuw keek Dagna achterom. In de verte lichtte iets op, een witte kustlijn leek het wel. Het bezorgde haar een gevoel van opluchting, maar haar vader, die er met een hand boven zijn ogen naar tuurde, leek er juist onrustiger van te worden. Hij besprak iets met de schipper, die ook niet echt vrolijk keek.

‘Gaan we daar aan land?’ riep Dagna, toen hij even later kwam

informereren of zijn vrouw en dochter het nog volhielden.

‘Dat is niet mogelijk,’ schreeuwde hij. ‘Daar liggen duinen, zandbanken en stranden. We proberen een ankerplaats in de luwte van een van de eilanden meer naar het zuiden te bereiken.’

Hij was er allerminst zeker van dat dat ook ging lukken, zag ze aan zijn blik, daar kende Dagna haar vader goed genoeg voor. En toen de golven nog hoger werden en de kust steeds dichterbij kwam, hoe de roeiers zich ook inspanden, wist ze het wel zeker.

Toch kwam de stranding sneller dan iedereen verwachtte. Het schip werd door een hoge golf opgetild en met een daverende klap op een harde ondergrond gesmakt. De mast brak, opnieuw lag het schip dwars op de golven die tegen het schip braken en het nog wat hoger op de zandbank zetten. Dagna was naast haar moeder tegen de zijkant van het schip gegooid. Overal om hen heen werd gegild, vrouwen en kinderen huilden hysterisch en er werden gebeden opgezegd. Het schip bewoog niet meer, en op slag was de zeeziekte over. Dat zou een opluchting geweest kunnen zijn, maar ze had gezien dat de plek waar ze gestrand waren gescheiden was van het strand door een brede geul.

‘Ben je niet gewond? Niets gebroken?’ vroeg haar moeder ongerust.

‘Nee. Jij?’

‘Gelukkig niet. Dan denk ik dat we voorlopig veilig zijn.’

Dat werd bijna meteen bevestigd door haar vader, die de schade aan het opnemen was en aan iedereen vertelde dat het snel rustiger zou worden, omdat volgens berekeningen van de schipper het water zich terug ging trekken.

‘En dan?’ vroeg Dagna.

‘Misschien krijgen we het schip met hoogwater weer vlot, als er tenminste niet te veel wind staat.’

‘Misschien... En anders?’ hield Dagna aan.

‘Zullen we moeten proberen aan land te komen.’

In de uren die volgden zakte het water inderdaad snel. Het schip bleek zelfs zo hoog op een zandbank te staan, dat het rondom droogviel. Dagna was stijf geworden van het lange zitten en ze snakte naar wat beweging.

‘Mag ik ook van het schip af?’ vroeg ze aan haar vader. Ze wees op de zeelui die op de plaat liepen en hun positie aan het onderzoeken waren.

‘Nee. Ik wil dat iedereen aan boord blijft totdat we precies weten waar we aan toe zijn. Bovendien wordt het nu snel donker. Morgenochtend vroeg zullen we een eerste poging wagen om hier weg te komen.’

Mokkend schikte Dagna zich erin, ze trok haar bontjas dicht om zich heen en probeerde het zich zo gemakkelijk mogelijk te maken.

Gelukkig waren de manden met proviand en de waterzakken niet overboord gespoeld, en voor het helemaal donker werd had iedereen wat te eten en te drinken gekregen.

Dagna hoopte vurig dat ze de volgende dag niet verder zouden varen en aan land zouden gaan, al was het alleen maar omdat ze vreselijk nodig moest en het hier onmogelijk kon doen. Het schip was absoluut niet op vrouwen ingesteld.

Ondanks al haar ongemakken eisten vermoeidheid en spanning uiteindelijk hun tol en sukkelde ze in slaap. Ze werd wakker omdat haar moeder haar aanstootte. Het duurde even voordat tot haar doordrong dat ze niet in haar comfortabele bed in het paleis in Londen lag, maar op de keiharde bank van een schip.

‘Wat is er? Gaan we aan land?’

‘Dat zou heel dom zijn.’

Stijf kwam Dagna overeind en keek naar de kust. In het vage ochtendlicht stond een groep mannen op het strand naar hen te kijken.

‘Komen die ons helpen?’ Een domme vraag, besefte ze meteen toen ze zag hoe haar vader controleerde of alle zeelui een wapen hadden.

‘Wat zijn dat voor mannen?’

‘Geen idee. Ze zien er bepaald niet uit of ze ons komen helpen en ze zijn allemaal gewapend.’ Lady Anns stem trilde. Het was een slecht teken als zelfs haar moeder bang werd. Geen van de mannen reed op een paard, niemand droeg een banier met een wapen erop. Ze leken in de verste verte niet op edellieden of ridders. Een roversbende, flitste door Dagna heen, net zulke woestelingen als de groepen Vikingen die de kusten van hun land afstroopten.

Blijkbaar waren de mannen hier goed bekend, want ze liepen naar een plek waar het water in de geul zo ondiep was, dat ze moeiteloos naar de zandbank konden waden. Plotseling hieven ze een strijdkreet aan en stormden op het schip af. Aan alle kanten klommen ze op het schip, zo snel, dat haar vader en de zeelieden ze onmogelijk konden tegenhouden. Overall rondom Dagna werd gevochten en geschreeuwd. Met grote angstogen zag ze dat een beer van een kerel met een zwaard op haar vader inhakte. Hij zou het misschien nog hebben gered, als een van de aanvallers hem niet van achteren met een knots op zijn hoofd had geslagen. Terwijl hij in elkaar zakte, stak de grote man hem zijn zwaard in de borst.

‘Niet kijken,’ zei haar moeder snikkend. Ze drukte haar dochter beschermend tegen zich aan en hield haar handen voor Dagna’s ogen. ‘Als je kijkt veranderen die beelden in demonen, die je heel je leven blijven achtervolgen.’

Toch gluurde ze door de vingers van haar moeder en zag ze hoe Hilde en haar moeder aan hun haren uit het schip werden gesleept en onder aanmoedigingskreten en gejuich op het strand werden verkracht. Toen grepen grove handen haar beet en trokken haar weg bij haar moeder.